

Cuprins

1. Exit	7
2. Trip	9
3. Chişinău	12
4. Music Pub	18
5. Stele pe cerul roşu	22
6. Şobo pleacă-n Est	29
7. O perspectivă din parcul Cetăţuia	33
8. Doar Oala mi-a zis	36
9. Călugărul şi moartea	40
10. Să moară Dana	44
11. Un sandvici	49
12. Again in the sky	51
13. Du-te dracului!	55
14. România	57
15. Bobdylân	62
16. Pasăre	65
17. O pijama murdară de sânge	67
18. Ski	69
19. Cine cumpără pâine?	72
20. Meştere	76
21. La pescuit	78
22. Spre Germania sau altundeva	81
23. Totul merge ca pe roate	83

24. Dragostea mea,	88
25. Hop, băieții pe stradă vorbesc în hip-hop	91
26. Un fum pentru prietenie	94
27. Turn-on	102
28. F,	105
29. Groovy	109
30. Curul și cerul	112
31. Speed	115
32. Despre libertate și ziduri	117
33. Viață clinică	120
34. Pacientul sovietic	124
35. La înălțime	127
36. 12 aprilie 1961	130
37. Harms	134
38. Vamă	137
39. Galilei	140
40. Paștele	145
41. Liftul spre cer	148
42. Afgan	150
43. Dog eat dog	155
44. Am să încerc	158
45. Vals Baston	164
46. Supt timpuri	167
47. Ia-o pe Piezișă	170
48. Intro	173
49. Degetele timpului	177
50. Mother fucker butterfly	180

Alexandru Vakulovski

Pizdet,

roman

Ediția a II-a revăzută

POLIROM
2020

Spre Germania sau altundeva

Kopkil ia un scaun, sare pe el și caută pe dulap. Găsește o bancnotă de o sută de dolari americani, o bagă în buzunar, sare jos, își ia rucsacul și iese din casă.

Schimba banii și ia un autobuz spre Budapesta. Poate că reușesc, cine știe, poate că tot ce fac acum e corect, e mai bine așa. Cine știe la ce se vor gândi ei. Până vor observa și dispariția banilor. Atunci vor pricepe. Școală – căcat, tata crede că dacă termin școala va fi ca-n filme, timp pierdut, lăbăreală.

Trece granița fără mari probleme, zice că merge la un prieten, vreo săptămână va sta, nu, nu știe maghiara, dar prietenul lui e originar din Ardeal, știe el româna, așa că nici o problemă. Coboară în Budapesta. Nici un cuvânt pe care să-l înțeleagă. Nimic. Se descurcă prin semne ca să-și cumpere niște sandviciuri și pornește aiurea pe străzi, nu, e prea aproape, trebuie mai departe. Orașul nu se mai termină, deși e seară, ce dracu' mă fac acum? gândește. Mai merge până găsește un părculeț. Se culcă acolo pe niște frunze.

Se trezește dimineața cu dureri de cap și spinare. Se ridică și merge mai departe. Hainele i se lipsesc de

transpirație, îl dor picioarele. Nu, nu mă întorc. Iese din oraș și merge pe o autostradă. Poate că îl ia vreun camion. Dar nu îl ia nimeni. Merge, merge mai departe, ce bine că mi-am luat mai multe sandviciuri, gândește și își scoate unul.

Nu mai gândește, e prea obosit, ceea ce știe el că trebuie să facă e să meargă, să meargă cât mai departe, odată tot va ajunge. N-are cum să nu ajungă. Trebuie să ajungă doar.

Apoi se face iar noapte, i se face somn. Se culcă pe iarbă și adoarme. La început doarme mort, apoi visează. Visează că a ajuns, că gata, e la capătul drumului. Stă într-un bar cu niște prieteni și vorbește despre casă. Ar fi timpul să ne întoarcem poate, zice unul, da, cred că da, zice altul. Apoi se visează într-un tren. Dormind.

Controlorul îi cere biletul. Apoi îl întreabă de unde e. El povestește. România! A, Hagi, Dracula, e adevărat cu Dracula ăsta?

Apoi pe vapor, unde e? Nu prea își dă seama, simte doar că îi este frig, că vântul umed îl zgârie. Aude cum cineva șușotește. Privește în jur. Întuneric. Toți dorm. Și totuși, se aude ceva, e sigur că aude ceva. Și imediat simte cum e lovit în coaste, cum cineva îl mușcă de gât. Ce dracu' să fie? reușește să se întrebe și-și pierde cunoștința. Se trezește. Un polițai îl lovește drăgăstos cu bulanul în coaste. Altul râde alături. Îi zic ceva, dar el nu înțelege nimic, a, sunt în Ungaria, își amintește în timp ce polițiștii îl împing în mașină. Da, România, răspunde când e întrebat de unul ceva. Da.

Totul merge ca pe roate

Când se termină hașişul, travca, totul merge ca pe roate. Caleosa – sau roțile – e un înlocuitor bun. Roțile sunt tablete. Doamne, ce te mai poți trata, ce combinații poți face! De pildă, când eram la Ski, intram în budă nervos și ieșeam foarte vorbăreț, vesel. Secretul era un pumn de pastile cu un gât de apă. Peste vreo zece minute îți simți deja sângele pulsând, îți simți energia, vrei să alergi, să țipi, ești în extaz.

Chiar, ce mai râdeam la *Trainspotting*! Sunt bune medicamentele. E mișto să ai grijă de tine și să te tratezi când trebuie. Când enumera personajul ăla din film pastilele pe care le încercase și noi ne tăvăleam de râs, că le încercaserăm cam pe toate, ceea ce spunea se referea parcă la noi, în timp ce ceilalți priveau filmul ca pe ceva SF.

De arta drogatului mai ține și vizionarea filmelor. Când intri direct pe ecran, când nu mai deosebești imaginile halucinațiilor proprii de imaginile de pe ecran. Când te sperii de începi să tremuri sau râzi ca un cretin. Atunci imagini, atunci sunet.

Inițial luasem pastile când nu mai aveam iarbă. Apoi le-am prins gustul. Știu că am fost tare entuziasmat când

am luat prima doză. Săream de bucurie și ziceam că nu se compară cu iarba. Nu e chiar așa, dar momentul efectului pune în umbră orice altceva. Tramal, Tramadol, Codeină, Efedrină, Glutetimid, bătrânul Diazepam, Demetrin... pentru bunica, da, pentru bunica, ziceam la farmacie. Apoi luam, înghițeam pastilele și mă duceam la bunica. În ceruri.

Pierdeam pur și simplu noțiunea timpului. Îmi luam pastilele și pa memorie, pa timp! S-a întâmplat să mă trezesc după vreo două săptămâni și să-mi dau seama că nu țin minte nimic din ce s-a întâmplat, absolut nimic. Era doar un gol în creier, o pată, cel puțin știam că nu am fost agresiv, drogurile nu sunt ca alcoolul, ele nu te provoacă să-ți bați aproapele, din contra – vrei să faci numai bine, în special la pastile dispare și acea bănuială, paranoia de narcoman.

Jucam atunci cărți vreo trei zile, poate mai mult. Un pumn de pastile combinate, niște apă, suc și țigări, asta era tot ce aveam nevoie. Ți se pare că începi să-ți revii, nu-i bai, mai bea, nene, o cană de apă! Apa te aruncă înapoi în acea stare de amețeală, de beatitudine. Eram toți prieteni și ne doream doar binele. Doamne, ce de-a lucruri bune faci când iei pastile! Nu întâmplător sunt farmaci non-stop, nu degeaba cu o mică minciună îți poți lua din farmacie un bilet în rai.

Cel mai nasol lucru, nu zic că neplăcut, când ești rupt e mâncărimea. Începe să te mănânce pielea și, dacă ceilalți nu-ți trag mâinile, riști să te scarpini până la sânge, până ce unghiile ți se umplu de piele și sânge închegat. Am pățit-o de câteva ori, când îmi reveneam nu era tocmai plăcut. Dar mai iei o doză și trece, totul

trece. Ce e val ca valul trece, cum ziceau ăia de la Mafia, nu? În public e mai nasol cu scărpinatul, nu poți totuși să găsești o scuză pentru că te scarpini tot timpul. Dar în vremurile astea sunt atâtea boli, așa că ce e, domnule, de mirare dacă am alergie, de pildă, tre' să merg la doctor să-mi dea ceva pastile.

Mi s-a întâmplat să merg odată la un examen, cursul îmi plăcea, mai mult sau mai puțin, după vreo patru zile de transă veselă. Tremuram tot, beam apă și amețeam din nou, beam cafea – același lucru. Era îngrozitor, când am auzit subiectele, mi-am dat seama că nu mai pot scrie, că îmi tremură mâinile ca naiba și capul refuză să gândească. Am mai încercat atunci să scriu, dar degeaba, făceam doar linioare, după care mi-am lăsat un pic capul pe bancă, m-am ridicat și am ieșit.

Cel mai bine e în tren. Când trebuie să mergi undeva, să faci un drum lung, unica salvare sunt roțile. Nici nu simți cum trece timpul. Încă o țigară, un gât de apă și iarăși ești pe spate. Iată ce înseamnă fericirea. Și, dacă aici ea nu există în mod natural, eu mi-am adus-o artificial. Dar artificialitatea noastră e mai naturală decât toate rahaturile care se întâmplă în jur. De-aia revenirea la realitate este din ce în ce mai grea. Te trezești că nu vrei să mai fii cu picioarele pe pământ, nu mai vrei să faci parte din această societate de căcat. Mai tragi un fum sau iei un pumn de pastile și pa. Ceea ce se întâmplă în interiorul meu schimbă și exteriorul. Cel puțin pentru mine. Așa, mă simt ca-n filme.

Stau întins în pat, nu mai sunt în stare să privesc ceva, culorile de pe pleoape sunt prea puternice, halucinațiile m-au cotropit și aud parcă o bătaie în ușă. Yo, ce faci?

E Fane Babanu cu Bobdylán. Iar dormi sau încă nu te-ai trezit? Mă cheamă la o bere. Nu vreau, băieți, azi nu beau alcool. Hai, Yo, ce-i cu tine? Sunt răcit, am luat niște pastile.

Până la urmă m-au convins să vin măcar la un suc. Am coborât cu greu. Tot vorbind aiurea și râzând. Ai fumat? m-au întrebat ei. Nu.

În bar le-am spus de ce nu beau alcool. Ar fi catastrofal. Aș bori până mi-aș da duhul. Mai bine un suc. Mi-am aprins o țigară și am băut un gât de cola. Pizdos. Imediat am simțit cum creierul mă eliberează, mă lasă. Foarte bine. Pleoapele mi-erău foarte grele, așa că Bobdylán sau Fane Babanu trebuiau să mă trezească ca să scrumez, să nu-mi ard pantalonii de trening. Îmi povesteau mai târziu, fiindcă singur nu-mi amintesc nimic, că am tot adormit, o dată cu capul pe spate, o dată cu degetul în nas și de mai multe ori cu țigara în gură. De data aia exagerasem. Fane, ca să-mi fie mai bine, îmi tot comanda cola și cafea, poate mă trezesc, habar n-avea că, din contra, fiecare gât de ceva mă pocnea în cap, ca și fumul de țigară. Când m-am dus la budă, m-am pomenit cu Bobdylán căutându-mă, credea că am adormit și acolo. Dar eu pur și simplu nu mă puteam pișa. Trebuia să aștept uneori vreo cînșpe minute până reușeam. Țsta e defectul roților, deși cînșpe minute în starea aia sunt o clipă.

Lor nu le-a prea plăcut ideea cu pastilele. Au zis că iarba, hașișul, e altă treabă, e mișto, știi cum arătai tu, Yo? – erai varză-varză, o țineai cu aberațiile până ce capul îți cădea într-o parte. Chelnerița se și speriasse și